

[Bertel Dahlgaard.]

lem hr. Thorkil Kristensen, i fjor fremsatte skattelovsforslag, da er forholdet omtrent som mellem en ny klædning og en gammel repareret frakke.

Stillet overfor et så omfangsrigt lovgivningsarbejde er det måske rimeligt, at jeg begynder med at sige et par ord om, hvad der virkelig er ros værd. Den højtærede finansministers reformforslag er teknisk set på de fleste områder et arbejde af betydelig kvalitet. Forslagene betyder en forenkling og systematisering, som vil kunne medføre store administrative besparelser, og det har glædet mig at se, at en ung finansminister med så gode evner og så stort mod har søgt at bryde sig vej i den jungle, som det danske skattesystem er. Forslagene viser, at finansministeren har en betydelig kombinationsevne, noget af det værdifuldeste for en politiker i almindelighed og en finansminister i særdeleshed. Vil det være ubeskedent, om jeg udtrykker håbet om, at finansministeren med denne kombinationsevne vil sætte sig høje mål og også, i hvert fald efterhånden, åbenbare den karakterstyrke, der skærmer mod fristelser, som det for den, der skal værne folkets fælles kasse og rigets mønt, er vanskeligt at undgå.

Må jeg i den forbindelse gøre en bemærkning i anledning af en udtalelse af det ærede medlem hr. Erik Eriksen. Det ærede medlem brugte det udtryk, at fremsættelsen af disse lovforslag i den foreliggende form var en udfordring til folketinget. Det giver mig anledning til at sige, at nu bør man være sig for at forplumre de parlamentariske begreber. Det er en regerings ret at fremsætte ethvert forslag, der udtrykker regeringens anskuelser, og dens ret at søge at vinde tilslutning til sine anskuelser her i tinget og i befolkningen, hvad enten dens forslag er gode eller dårlige. Derefter er det folketingets ret at ændre disse forslag, og det vil der også blive rig anledning til, hvad angår de foreliggende forslag. Det er her i denne sal, magten er samlet. Man kan have den mening, at det ville have været klogt af den nuværende regering, om den i sine forslag på et par punkter havde taget større hensyn til anskuelser, der næres udenfor regeringens eget snævre parti; det ville måske have beredt forslagene en lettere vej

gennem tinget. Det er imidlertid også en regerings suveræne ret at handle mindre klogt, og deri ligger i og for sig ikke en udfordring af parlamentarisk karakter.

Efter denne indledning vil den højtærede finansminister måske finde det rimeligt, at jeg ser den nye klædning lidt efter i sømmene. Jeg roste den højtærede minister for de store forenklinger, disse lovforslag indeholder, men jeg må desværre tilføje, at der er punkter, hvor ministeren ligesom er standset på halvvejen, og der er andre punkter, hvor han skaber ny indviklet administration, som må undgås. Som eksempel på tilfælde, hvor forenklingen er standset på halvvejen, vil jeg nævne den mellemkommunale refusion. Lovforslaget bevarer den mellemkommunale refusionsordning under en noget ændret form. Jeg må bede ministeren medvirke til, at vi nu endelig og uigenkaldelig kommer bort fra denne æske. Måske vil det være af værdi et øjeblik at dvæle ved den mellemkommunale refusionsordnings oprindelse og historie, som måske står lidt dunkelt for adskillige yngre medlemmer af tinget.

Baggrunden for refusionsordningens oprettelse i 1933 var, at socialreformen ophævede den ældgamle ordning, hvorefter forsørgelseskommunen bevarede forsørgelsespligten for den, der fraflyttede kommunen, indtil den pågældende efter sit 18. år havde haft fast bopæl i mindst 5 år i en anden kommune. Efterhånden som landkommunerne sendte deres befolkningsoverskud ind til byerne, kom denne ordning selvfølgelig til at indebære store økonomiske forpligtelser for landkommunerne. Denne gamle ordning ville man i 1933 gerne bort fra på grund af dens omstændelighed, det store administrative besvær, den medførte, og dens ofte meget usmagelige spillet bold mellem kommunerne om, hvilken kommune forsørgelsesbyrden for den enkelte skulle påhvile. Den mellemkommunale refusionsordning skulle erstatte den gamle ordning og holde indvandringskommunerne skadesløse for, hvad de mistede ved dens ophævelse.

I den første tid kom den nye ordning til at virke ganske godt efter sin hensigt, men 1930ernes kriser og store arbejdsløshed bevirkede, at refusionsordningen efterhånden medførte en fristelse for visse kommuner